

Анастас Стоянов

Отвори ли се хорската уста

Дошел попът при Малчо и му рекъл:

– Прослави се ти с тези приказки! Какво да направя, че и за мен да се заговори?

– Дай една жълтица! – рекъл Малчо.

Дал жълтица попът и си отишел. Ослушвал се ден, слушвал се два и довтасал отново при Малчо.

– Дадох ти цяла жълтица, а никой името ми не споменава. Какво да правя?

– Дай още една жълтица! – отсякъл нашият герой.

Дал попът жълтицата, но след някой и друг ден пак се появил.

– Все още ли мълчат? – посрещнал го Малчо. – Дай още една жълтица.

Нямало как, бръкнал се по-дълбоко попът.

Минало що се минало, ето го задава се жълт-зелен.

– Заговори ли се вече, дядо попе?

– Остави се, брате, за резил станах. Всички ме одумват. Чухте ли, викат, какъв глупак бил нашият поп: три жълтици дал на Малчо ей така – за нищо!

Изтрил потното си чело, примолил се:

– Давам ти още три жълтици само и само да ги накараш да млькнат. Бива ли?

– Не мога да ти помогна – тъжно го погледнал Малчо. – Отвори ли се веднъж хорската уста, не три, ами и триста жълтици не я затварят.

КРАЙ

© Анастас Стоянов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9176>]